

Kisbicsérd, 1911. február 23. – Pécs, 2001. május 3.

Kisparaszti családból származott, szülei 6 kat. holdon gazdálkodtak.

Az elemi iskola hat osztálya után, 1931-1933-ban Szentlőrincen elvégezte a téli gazdasági iskolát, és aranykalászos gazda lett. A család földjén dolgozott, majd házassága után felesége szüleinek bakonyai birtokán gazdálkodott.

1935-ben belépett a Független Kisgazdapártba. 1937-1938-ban ő kezdeményezte Baranyában a téli gazdasági iskolát végzett fiatal gazdák gazdasági, kulturális és szociális érdekvédelmi szervezkedését, az ún. kalászos mozgalmat. Az 1939. évi parlamenti választások idején, Nagy Ferenc és Kovács Béla felkérésére, a szentlőrinci választókerületben a kisgazdapárti választási iroda vezetője, ő irányította Perr Viktor Sixtus katolikus pap, kisgazdapárti politikus kampányát. Ez év nyarán beválasztották az alakulóban lévő Nemzeti Parasztpárt elnökségébe, de hamarosan lemondott, mert a párt nem kapott legális működési lehetőséget. Bakonyán bekerült a községi képviselő-testületbe. 1941 szeptemberében részt vett a Magyar Parasztszövetség alakuló gyűlésén. 1942-ben az időközben országossá terebélyesedett kalászos mozgalom az ő kezdeményezésére beolvadt a Magyar Parasztszövetségbe. Felállították a kalászos szakosztályt, amelynek az elnökévé választották. 1943-tól a Magyar Parasztszövetség alelnöke, segített Dobi Istvánnak a földmunkásszakosztály megszervezésében.

Az 1930-as évek második felétől cikkei jelentek meg különböző vidéki és fővárosi lapokban, köztük a Szabad Szóban. 1940-től a Kis Újság külső munkatársa. Felvették az Országos Magyar Sajtókamarába. Kapcsolatba került a népi írókkal, valamint a Györffy-kollégistákkal. Parasztok számára tapasztalatszerzés céljából országos határjárásokat, közel félezer községben közművelődési esteket szervezett. 1944 februárjában behívták katonának, Lengyelországban teljesített szolgálatot. Novemberben szabadsága után már nem tért vissza az állomáshelyére, mert a szovjet csapatok elérték Baranyát.

1944. december 17-én Pécsen beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe.

A december 21-i alakuló üléstől kezdve jegyző. 1944 decemberétől a Baranya Vármegyei Nemzeti Bizottság, 1945 márciusától a törvényhatósági bizottság és a kisgyűlés tagja. Bekerült a Baranya Vármegyei Földbirtokrendező Tanácsba, valamint a Nép- és Családvédelmi Bizottságba. Elnöke az 1945-ben Pécsen megalakult Földművelők és Polgárok Termelő-,

Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezetének, illetve az Alsó-dunántúli Kisgazdák Termelő-, Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezetének. 1945 májusában Budapestre került az FKGP központjába, Nagy Ferencet, a párt főtitkárát helyettesítette, és a vidéki szervezést irányította. 1945. augusztus 20-ától az FKGP főtitkárhelyettese és az országos intézőbizottság tagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon az FKGP országos listáján ismét mandátumhoz jutott, részt vett a parlament politikai bizottságának a munkájában. A választások után rövid ideig, 1946. áprilisig az FKGP propagandaosztályának a vezetője. 1945. júniustól a Magyar Parasztszövetség főtitkára. Egyik szervezője volt az 1946 szeptemberében Budapesten megtartott Országos Parasztnapoknak. 1947 januárjában a Magyar Közösség koholt vádak alapján konstruált köztársaság-ellenes összeesküvési ügye kapcsán gyanúba került, belügyi őrizet alatt tartották, de nem tartóztatták le, és 1947. májusban bizonyítékok hiányában megszüntették ellene az eljárást. 1947. júniusban, a Baranya vármegyei szervezet tisztújításakor megyei alelnökké választották. Átvette a Magyar Parasztelet, a parasztszövetségi újság szerkesztését (1947–1948). 1947 nyarán tagja lett a kisgazdapárt választási bizottságának; ő maga az 1947. augusztus 31-i szavazáson nem került vissza a parlamentbe. Részben a párt, részben a Magyar Parasztszövetség megbízottjaként számos gazdasági szervezet és érdekképviselő tagja, így többek között 1945–1946-ban helyet kapott az Országos Közgazdasági és Mezőgazdasági Tanács Elnökségében, majd 1946–1948-ban az Országos Földművelési Tanácsban. Helyet foglalt az Országos Sertéshizláló Vállalat (Nagytétény) és a Magyar Parasztszövetség szövetkezete, a Magyar Parasztnok Termelő-, Értékesítő és Fogyasztási Szövetkezete igazgatóságában. A Magyar Parasztszövetség 1948. őszi feloszlata után hazament Bakonyára gazdálkodni.

1950-ben 18 kat. hold földjével és 2 kat. hold szőlőjével kulákká nyilvánították. Földjét, mivel kényszerítve érezte magát, felajánlotta az államnak. Az egyéni gazdálkodást a folytatódó zaklatások miatt kénytelen volt feladni, 1952-ben a Hetvehelyi Állami Gazdaságnál helyezkedett el farmvezetőként. A Bükkösi Állami Gazdasággal történt egyesülés után agronómus, majd az állami gazdaság pénztárosa. 1955-ben az Államvédelmi Hatóság az uránbánya őrsege számára lefoglalta a házáat, őt a családjával együtt kitiltották a pécsi járás területéről, Kán községben tudott letelepedni. Ez idő alatt az Alsókövesdi Erdőgazdaságnál dolgozott favágóként, mert az ÁVH csak fizikai munkát engedélyezett a számára. Egy év múlva a Szovjetunióból hazakerült Kovács Béla és Dobi István, a Népköztársaság Elnöki Tanácsa elnöke közbenjárására visszatérhettek Bakonyára. Az 1956. októberi forradalom idején a Magyar Parasztszövetség újjászervezésén fáradozott Budapesten. 1957-ben a Baranya Megyei Baromfikeltető Állomáson dolgozott gépkocsikísérőként. 1958-tól brigádvezető Komárom megyében, az Országos Sertéshizláló Vállalat kenyérmezői telepén. Itt nyolc évig szakszervezeti titkár és a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság dorogi járási bizottságának a szakértője. 1968-tól karosszériadíszító lakatos Pécsen, a XIV. Számú Autójavító Vállalatnál, innen ment nyugdíjba 1972-ben. Ezután 1978-ig a kővágószőlősi Vörös Szikla Mezőgazdasági Termelőszövetkezet magtárosa, majd 1978-tól a Pécsi Vízművek dolgozója. 1971-től a Magyar Bélyeggyűjtők Országos Szövetsége tudományos munkaközösségének a tagja.

1988-ban újra bekapcsolódott a politikába, részt vett a Független Kisgazdapárt újjászervezésében. Elnöke lett az FKGP újjáalakítását megelőző Kovács Béla Politikai Társaságnak. 1989. június 4-én az érdi nagyválasztmányon a kisgazdapárt elnökévé választották. Az 1990. évi választásokon az FKGP listájáról bekerült a törvényhozásba. 1990. május 2-ától az Országgyűlés alelnöke, egyidejűleg lemondott a pártelnöki megbízatásról. 1992 februárjában Torgyán József, a Független Kisgazdapárt elnöke kizáratott harminchat képviselőt a pártból, közöttük őt, a párt örökös tiszteletbeli elnökét is. Miután ez a döntés ellentétes volt a pártalkotmánnyal, nem vette tudomásul; minden kapcsolatot megszakított az elnökkel, a kormánykoalícióhoz hű kisgazdapárti parlamenti képviselőcsoport tagjai által 1993-ban létrehozott Egyesült Kisgazdapártot támogatta. Az 1994. évi képviselő-választásokon – idős kora miatt – már nem indult. Az 1998. évi választások előtt Torgyán József pártelnök felkereste, közölte vele, hogy kizárása elhibázott lépés volt, és felkérte, hogy a párt örökös tiszteletbeli elnökeként, az egyik legrégebbi tagként vegyen részt az FKGP munkájában. A felkérést elfogadta, és részt vett az 1998-as választási kampányban.